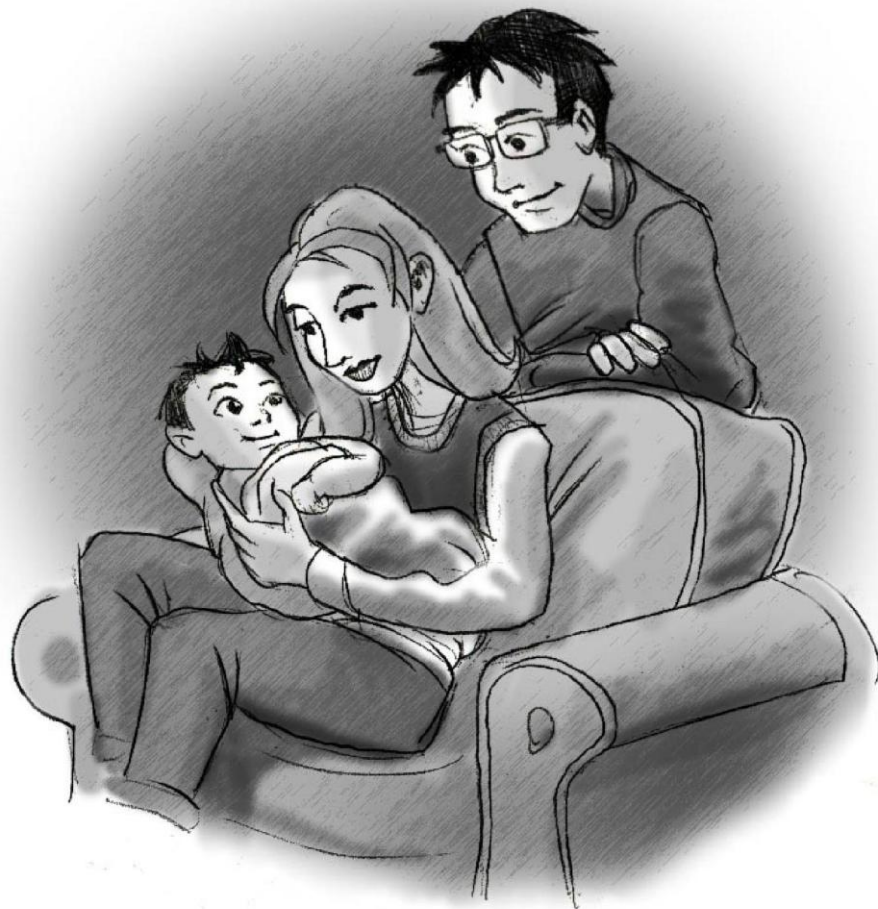

Harry első karácsonya

A Tekergők karácsonyi története

Írta: G. Norman Lippert

Ajánlom Tom Greynek és a supportstacie.net oldalnak

El kell ismerned – mondta a fiatalember, és miközben végignézett a forgalmas utcán, helyeslőleg megemelte állát –, hogy a város nagyon szép az ünnepek idején.

- Felőlem te elismerhetsz, amit akarsz – szipogott mellette egy vörösésbarna hajú nő, és átlépett egy olajasan csillogó tócsát a járda közepén –, de attól még nem lesz igaz. A berkshire-i dombvidéken töltött karácsonyt semmi sem múlhatja felül. Attól, hogy látok egy műanyag hóembert egy taxi antennájára tűzve, még nem lesz ünnepi hangulatom.

- A fények szépek – jegyezte meg a férfi zavartalanul. – És ez a nagy sürgés-forgás... Mintha az Északi-sarkon lennénk, ezek az emberek pedig a Téalapó manói volnának.

- Túl sok manót ismerek ahhoz, hogy ezt ünnepinek fogjam fel, James. – A nő lejjebb húzta gyapjúsapkáját, és összerezte. – Különben is, hogy lehet ilyen hideg havazás nélkül?

A férfi játékosan meglökte őt a csípőjével, és elmosolyodott.

- Ugyan már, Lil. Hónapok óta most először jöttünk ki a házból egyedül. Jó, nem egy elvárásolt szánon ülünk a téli csodaországban, de attól még karácsony van. És *valaki*, akit ismerek, nagyon fog örülni ennek itt. – A férfi kissé megemelt egy kis, fehér táskát, rajta csupa sötétvörös színű betűkkel a *Shugarwhim's, Abszol út* felirat. A nő kajánul elvigyorodott, és kikapta a zacskót a férfi kezéből.

- Még túl fiatal, hogy tudja, mi az a rugdalózó. Csak annyit fog észrevenni, hogy melegen tartja a lábacsáját éjszaka.

- Nem róla beszéltem – felelte James halkán, majd karját átvette Lily derekán, és séta közben szorosan magához húzta. A nő nagyot sóhajtva kényelmes helyzetbe fészkelődte magát.

- Bármit viselhet, akkor is imádom. De a zöld akkor is kiemeli a szeme színét, nem

gondolod?

James színpadiasan az égre emelte tekintetét.

- Így gondoltam az utolsó három alkalommal, mikor a boltban kérdezted. Azóta nem változott a véleményem, bár ha még egyszer rákérdezel, talán fog.

- Nem halsz bele, ha egy kicsit kényeztetsz, legalábbis amíg csak egy van. Csak várj, míg tele lesz velük a ház.

- Mint annál a családnál a Shugarwhim's kiárusító standjánál? - vonta fel a szemöldökét James ravasz módon. - Ilyesmivel ne is viccelj! Életemben nem láttam még ilyen sok vörös hajút egy helyen. Ráadásul szinte biztosra veszem, hogy az egyik „elbűvölő gyermekük” megpróbált becsempészni egy Zonkó bűzbombát a kabátzsebembe. A kis mihaszna nem lehetett több nyolcévesnél.

- Ó, de láttad az ikreket? Annál nincs is imádni valóbb.

- Ugye most csak cukkolsz? Először tanuljunk bele egy babával, majd *aztán* jöhet a kviddicscsapat. Ez így elég igazságos?

Lily nem felelt. Távolba révedő szemekkel, a kis táskát lóbálva lépkedett tovább. James rásandított.

- Ugye már nem aggódsz? - kérdezte halkán.

Lily kissé megrázta a fejét, majd felvonta a vállát, s végül mélyet sóhajtott.

- Már hogyan aggódnék?

James nagy levegőt vett, és megtorpant egy forgalmas kereszteződésnél. Egy piszkos busz fehér füstfelhőt eregetve húzott el mellettük, de a férfi ügyet sem vetett rá, csak a felesége felé fordult.

- Te is hallottad az igazgatót, Lil. Még ha a jóslat igaz is, mi tökéletes biztonságban vagyunk. Ha szükséges, elrejtőzünk a házban, választunk egy titokgazdát, és meghúzzuk magunkat, amíg el nem múlik a vész. Ha nem bízol Dumbledore-ban, hogy tudja, mit beszél, hát...

Lily a homlokát ráncolva kereste James szemét, ám néhány pillanattal később lesütötte a tekintetét.

- Gyere! - szólt, majd kézen fogta a férfit, és lelépett a járdáról.

Átvágtak az úttesten, és egy darabig néma csendben sétáltak. A mugli tömeg úgy hömpölygött körülöttük, mint megáradt folyó teszi az útjába kerülő sziklával. Volt, aki bőröndöt cibált maga után, mások az egyre-másra felbukkanó taxikat intették le. Lily a zsúfolt utca fölé hajoló házak ablakaira pillantott. A város iránti ellenszenve ellenére viszonylag jól ismerte ezt a környéket. Az iskolai legjobb barátja, Anastacia Troika most itt élt, az utca túloldalán magasodó épület harmadik emeletén. Lily végigpillantott a homlokzaton, és könnyedén megtalálta Stacia lakásának ablakát; a csipkefüggöny mögött színes fények villóztak. A mugli járókelők azt feltételezhették, egy tévé fényét látják, ám Lily jól tudta, hogy nem így van. Stacia előszeretettel díszítette karácsonyfáját élő orosz szikramadarakkal, melyek az örökzöld ágaira építették apró fészkeiket, hogy aztán pislákoló szárnyaikkal világítsák meg az egész fát. Lily egészen a harmadéves korukig minden karácsonykor segített felállítani egy ilyen fát a griffendéles lányok hálótermében, mígnem Dumbledore professzor azt mondta, hogy a szikramadarak színpompásan villogó szárnya és csivitelése zavaróan hathat a közelben aludni próbáló lányokra. Lily mindig is gyanította, hogy Christiana Corsica panaszkodott Dumbledore-nak, és egyáltalán nem azért, mert nem tudott aludni az apró madaraktól. Christiana egész egyszerűen egy öntelt liba volt, aki hajlamos gyűlölni mindent, amit akár egy kicsit is szebbnek tartottak nála. De persze ez csak Lily különbejáratú sejtése volt, mely sosem nyert bizonyítást. A sors fintoraként Christina alig egy saroknyira osztozott egy tetőlakáson hátborzongató ikertestvérével, Chrystophannel. Egyikük sem dolgozott, már amennyire a Lily barátaiból álló vendiák kör tudta, de a Corsica család a vagyonosabbak közé tartozott, így elég valószínűnek tűnt, hogy a lakást a világtól elvonult apjuk fizette az ikreknek.

Miközben James mellett lépkedett, Lily elmerengett azon, mennyi ablak tartozhat még varázslócsaládokhoz, vagy a nyüzsgő utca megannyi üzlete közül mennyit vezethetnek boszorkányok és varázslók. Az Abszol út titkos területe meglehetősen messzire nyúlt, de Lilynek tudomása volt róla, hogy az ottani boltok többsége tart fent egy eldugott kis helyiséget a környéken megforduló több ezer varázstudó számára; ezek voltak az „Abszol út mócsingjai”, ahogy az apja szokta hívni őket. Némelyik titkos

varázsüzlet pocsek minőségű mágikus konyhafelszereléseket és bizsukat árult, mint amilyen az a szörnyű kakukkos óra is volt, amit James előző évben vásárolt, máshol viszont sötétebb üzelmek folytak. Lilynek – minden ok nélkül – ismét Corsicáék jutottak az eszébe, és a titokzatos tetőlakás. Lehetséges volna, hogy nekik is megvan a maguk kis üzlete, és a közelben lévő otthonuk szolgál találkozóhelyül? Lily kissé elmosolyodott, és megrázta a fejét. *Csak mert nem kedveled, feddte meg magát, az még nem jogosít fel rá, hogy valami sötét összeesküvés fejeként gondolj rá.*

Úgy döntött, még csak meg sem említi Jamesnek, min morfondírozott az imént. A férfi bevallottan gyűlölte Christiana hugarbugos testvérét, Chrystophant, és gondolatban valószínűleg még az előtt elítélte és Azkabanba vetette volna őt, hogy visszatértek volna a Godric's Hollow-i házukba.

A pár tovább sétált a következő sarok felé, ahol egy kissé sovány, bágyadt képű Mikulás elszántan rázta a csengőjét, és nagy hangon dicsőítette a mögötte lévő bolt lélegzetelállító ajánlatait. Ahogy elhaladtak mellette, James megmarkolta Lily könyökét, és váratlanul behúzta őt egy szűk mellékutcába.

- Mit művelsz? – meredt Lily a férjére a homlokát ráncolva.

- Nem akarlak megrémíteni, szívem, de kapkodd egy kicsit magad, és tartsd nyitva a szemed!

- Mégis miről beszélsz?

- Nem vagyok benne biztos, de már elég ideje lopakodom, hogy felismerjem, ha valaki más is lopakodik. Azt hiszem, követnek.

Lily mély levegőt vett, de James még azelőtt belefojtotta a szót, hogy a nő hangot adhatott volna félelmének.

- Nyugi, Lil, bárki is az, nem lehet idősebb nálunk, és közel sem olyan jó a követésben, mint én és Tapmancs. Akkor szúrtam ki, mikor egy tömbbel odébb megálltunk a sarkon. Elfordult, és olyan képpel meredt egy cipőbolt kirakatára, mintha egyenként meg akarna számolni minden egyes csukát.

- Akkor egyszerűen csak hoppanáljunk haza! – súgta Lily sürgetően. – Miért vezetjük be egy sötét sikátorba?

James a szeme sarkából az egyik üzlet ablakára pillantott, és megvizsgálta a tükörcépek, csak azután válaszolt.

- Mert tudni akarom, ki az.

- James, ne! – meredt rá Lily. – Ez ostobaság!

- Maradj mögöttem – szólt James, és Lily bosszúsan vette észre, hogy a férje élvez a helyzetet. James ismét elfordította, és bevezette őt egy rettentő szűk zsákutcába, majd szinte rögtön felsietett vele egy lépcsőn, és betolta egy sötét kapualjba. Eléje lépett, és előre szegezett pálcáját fürgén forgatta az ujjai között. Sirius és ő majdnem egy teljes évig gyakorolták ezt ötödévesként abban a reményben, hogy ettől lendületesebbnek és fenyegetőbbnek tűnik a pálcakezelésük. Lily az égre emelte tekintetét.

Léptek koppantak a sikátor bejárata felől, és egy árny bukkant elő. Egy pillanattal később az alak sebesen beszaladt az utcába. Vékony volt, és hosszú, fekete köpenyt viselt, melynek hátracsúszott kámzsája, láthatóvá téve a fekete haját és egy kampós orrot. Lily azonnal felismerte az alakot, és éppen kiáltani akart, ám James gyorsabb volt. Leszökött a lépcsőről, kiugrott a zsákutca közepére, és felemelte pálcáját.

- Levicorpus! – kiáltotta, de hangját elnyomta a jövevényé, aki egy hajszálnyival korábban mondta ki a lefegyverző bűbáj varázsigéjét. Fény villant, James pálcája kiröppent a kezéből, és zörögve bebucskázott a sikátor végén álló számtalan szemetes konténer közé.

- Most komolyan, Potter – mordult fel az alak. – Tanulnod kéne pár új bűbájt.

- Perselus! – kiáltotta Lily, és a férjét megkerülve a két férfi közé állt. – Mit keresel itt?

- Nem azt, amire valószínűleg gondolsz, Evans. Az a hajó elment. Másrészt pedig, nem kell magyarázkodnom.

- Követtél minket – lépett a felesége mellé James. – Az ember nem pont ezt várna a bájjalok új, roxfordi mesterétől.

- Az ember nem pont azt várna egy bujdosva élő párocskától, hogy egy védelemmentes, zsúfolt utcán sétálgatnak, ahol bárki rájuk támadhat.

James összeszűkítette szemét.

- Honnan tudsz te erről?

Piton színpadiasan felsóhajtott.

- Rém gyanakvó vagy griffendéles létedre, Potter. Ahogy mondtad, én vagyok a bájitalok új mestere, és mint ilyen, bejárásom van egyes bizalmi körökbe. Maradjunk ennyiben.

Lily mélyen Piton szemébe nézett.

- Miért követtél bennünket, Perselus?

Piton néhány másodpercig állta Lily tekintetét, de aztán elfordult, és leeresztette a pálcát. Úgy tűnt, komoly harcok dúlnak a bensőjében, végül James felé intett, és rámeredt.

- Azért, Evans, mert ez a *férfi*, akihez az életedet kötötted, túl arrogáns és ostoba, hogy felfogja, ő sem sérthetetlen. Nem tud megvédeni téged. És ha *ő* nem képes rá, *valakinek* muszáj.

- Elég – mondta James halkán. – Eleget hallottam. Gyere, Lil...

- Perselus – lépett közelebb Lily a sötét alakhoz. – Mit tudsz minderről? Többet, mint amit elárulsz, igaz? Látom rajtad.

- Lil, nem bízatsz meg benne – fogta meg a nő könyökét James, és próbálta elhúzni őt. – Amennyire tudjuk, puszipajtások azokkal, akik ránk vadásznak.

Piton ismét elfordította a tekintetét.

- Menjetek – mondta komoran. – Minél tovább ácsorogtok itt, annál veszélyesebb.

James Lilyre pillantott.

- Várj itt! Mindjárt visszajövök.

A nő szemöldökét ráncolva aprót biccentett. James Piton felé nézett, de a sötéthajú férfi még mindig kerülte a pillantását. James visolyogva megrázta a fejét, majd szó nélkül elsétált egykori évfolyamtársa mellett. Miközben a szemetes konténerek között a pálcáját kereste, hallotta, hogy Lily és Piton fojtott hangon beszélgetnek. Piton egy zsíros hajú szemétláda volt, de James biztosra vette, hogy mindent figyelembe véve, teljességgel ártalmatlan. Szitkozódva turkálta ide-oda a rozsdás konténerekből kicsordult szemetet. Végül egy penészes újság alatt találta meg a pálcát. Felvette, s míg visszafelé tartott a sikátor szájához, beletörölte azt a farmerja szárába. Hirtelen

megtorpant, és alaposabban is szemügyre vette a két oldalon fölője magasodó épületeket. Lassan hátrafordult, és a zsákutca végére pillantott. Mosoly ült ki az arcára.

- Tudtam, hogy ismerős valahonnan - mondta magának. Ezt el kell mesélnie Siriusnak, amint hazaértek. Mennyi idő is telt el azóta az este óta? Négy év, öt? Lehetetlen. Sirius nevetni fog, és valószínűleg még azt is megkérdi majd, hogy a motorja keréknyoma még mindig bele van-e égve az aszfaltba. Remus viszont nem lesz elragadtatva. Babonás fajta volt; vélhetően az „átka” miatt. Azt, hogy egyszer régen a mugli zsarukkal, és most Pipogyusszal is ugyanabban a mellékutcában néztek egymás szeme közé olyasféle kozmikus véletlen, amit Remus „ómennek” tartana. James úgy döntött, így is, úgy is elmondja neki.

- Gyerünk, Lil - sétált oda a nejéhez, ügyelve rá, hogy Piton mindig csak a hátát lássa.
- A többiek már várnak. Mikor legutóbb egyedül hagytuk a babát Remusszal és Pettigrew-val, egy tál Mindenízű Drazsé-péppel akarták megetetni.

- James - szólt Lily halkán, szemét még mindig nem véve le Pitonról. - Perselusnak nincs hol karácsonyoznia.

James megdermedt, és a nőre bámult.

- Ugye csak viccelsz? - motyogta. - Ezt nem gondolhatod komolyan.

- Igenis komolyan gondolom. És tudom, hogy helyesen fogsz cselekedni.

James mélyet sóhajtott, majd hátrapillantott a válla fölött. Piton már elrakta a maga varázspálcáját, és éppen a köpeny csuklyájának megigazításával foglalatzkodott. Mikor végzett, szó nélkül elindult az utca felé.

- Hé, Perselus - kiáltott utána James. Csak nagy nehézséges árán tudta egyenletes szinten tartani a hangját. - Ööö, bocs az előbbi rontásért. Talán tényleg csak segíteni akartál. Egy vacsorameghívással jóvá tehetném? Lil sült kacsát, és ott lesz Sirius, Remus meg Peter is. Mint a régi szép időkben.

- A régi szép idők - horkantott fel Piton, de nem fordult hátra. Felsóhajtott. - Te tényleg nem fogod fel, ki van a nyomodban, ugye? Meghívsz magatokhoz, megmutatod a házat, ahol éltek, dacára mindannak, amit az igazgató mondott. Így van?

- Nos - felelte James elkomorodó képpel -, ha ezzel azt akarod mondani, hogy

mégsem vagy olyan megbízható...

- Azt akarom mondani, hogy *senki* sem megbízható, Potter. Most nem. Ott van Dumbledore, meg a te kis baráti köröd. Reméljük, hogy jól választottál barátokat, bár ami engem illet, kétlem. Meg kell értened, hogy akik titeket keresnek, azokat semmi nem állítja meg. Nem fognak visszakozni, ha gyilkolásra vagy kínzásra kerülne sor. Amíg fel nem fogod, milyen veszélyben vagytok, csak megkönnyítéd azok dolgát, akik az életekrekre törnek. Talán ez az utolsó figyelmeztetés.

- Honnan tudsz ennyit? – kérdezte James. Ő is kilépett az utcára, hogy Piton szemébe nézhessen. – Dumbledore nem említett semmiféle gyilkosságot. Ő csak egy jóslatról mesélt, ami miatt Őt, Akit Nem Nevezünk Nevén és a csatlósait esetleg érdekelheti a fiunk, és figyelmeztetett, hogy legyünk óvatosak. Biztos többet is mondott volna, ha tényleg ilyen komoly az ügy. Miért kéne hinnünk neked?

- Mégis mit gondolsz, Dumbledore honnan szedte azt a kicsit, amit tud, Potter? – sziszegte Piton, és váratlanul olyan közel hajolt Jameshez, hogy az orruk szinte összeért. – Szörnyű időket élünk, amelyek olyan fokú kockázatot és áldozatot követelnek, amit a magadfajták el sem tudnak képzelni. Valakinek le kell merészkedni a sötétbe, ha ti hálátlan korcsok nem teszitek. Valakinek vállalnia kell a felelősséget, ami alól mások kibújnak. S hogy miért tesszük? Nos...

Piton elhallgatott, majd a szeme sarkából Lilyre pillantott, aki tágra nyílt szemmel hallgatta őt. Tett egy lépést hátra, aztán elfordult.

- Nem igazán számít. A lényeg, hogy ne vedd fél vállról a figyelmeztetéseket, ha már kapod őket. A lényeg, hogy értsd meg végre, mivel állsz szemben. Azután a sorsod a te kezében van.

James résnyire szűkült szemekkel meredt a másik férfira, végül maga is visszalépett, és belekarolt Lilybe.

- Neked is boldog karácsonyt, Perselus – mondta.

Egy pillanattal később fülsértő csattanás visszhangzott végig a kihalt mellékutcán. Piton felpillantott, és látta, hogy Potter és Lily elmentek; dehoppanáltak az otthonukba. Laza és óvatlan módszert választottak, noha ez nemigen lepte meg Pitont. Nagyon

lassan megcsóválta a fejét, és átadta magát a dühnek és zavarodottságnak, melyet egészen idáig elfojtott. Hatalmas kockázatot vállalt azzal, hogy követte és figyelte őket, de képtelen volt ellenállni. Talán itt az ideje egy újabb beszélgetésre a professzorral. Nem azonnal, de hamarosan. Nem mondana el mindent Dumbledore-nak; de épp eleget, hogy megvédje Lilyt. James hadd legyen a halálfalóké, de Lily ne. Kockázatos játék volt, ám Piton ehhez rég hozzászokott. Mi a legrosszabb, ami történhet? Ha kiderül, a Sötét Nagyúr legfeljebb végez vele. Valamilyen szinten Piton ettől inkább megkönnyebbült volna.

Erre a gondolatra sarkon fordult, és céltalanul elindult.

Godric's Hollowban sem esett hó.

Mikor a konyhában megszólalt az óra, Peter Pettigrew nagyot ugrott, és kishíján elejtette a kezében tartott könyvet.

- Te jössz, Féregfark - szólt Remus. - Legutóbb én locsoltam meg azt a micsodát. És jobb, ha sietsz, különben az óra felveri a gyereket.

- Megyek már - zúgolódott Pettigrew. Feltápászkodott, és átvágott a nappalin. Túlságosan meleg volt a házban, amitől harapós lett a kedve. Mióta tökélyre fejlesztette az animágus képességeit, minden háztartást túlon túl fülledtnek talált. Patkányalakban mindig a falak közti hűvös járatokat, a pince dohos sarkait, illetve a huzatos padlás mámorító szabadságát kereste. Bár soha, senkinek be nem vallotta volna, Pettigrew úgy érezte, patkány lényre egyre inkább beszivárgott a hétköznapi életbe is. Néha elmélázott azon, milyen volna egyszerűen csak patkánnyá változni, és úgy maradni. A patkányok élete könnyű. Nyoma sincs az emberek világát egyre inkább maga alá gyűrő versengésnek és féltékenykedésnek. Csak aludni kell, enni, mászkálni és cincogni.

A konyhában lenyitotta a sütő ajtaját, és szemügyre vette az aranybarnára sült madarat. Neki már késznek tűnt, de mit ért ő ehhez? Próbált visszaemlékezni arra, amit Lily mondott, mielőtt elmentek, de annyi mindent zúdított rájuk egyszerre, hogy egyszerűbb volt nem odafigyelni rá. Hogy is volt? Megfordítani a kacsát és tisztába tenni a kicsit, vagy fordítva?

A sütő felett lógó kakukkos óra hirtelen megremegett, és ismét felhangzott az a harsány hang, ami az előbb kis híján a frászt hozta Pettigrew-ra. A kakukk kirontott apró ajtaján, csaknem telibe találva a férfi arcát. Kitérte szárnyait, fejét felszegte, majd nagyra tátotta csőrét.

- Narancsos kacs! - dalolta. - Húsz perc, és kész. Itt az idő a meglocsolásnak! Locsold meg zsírral! Senki sem szereti a száraz baromfit!

- Na és mi a helyzet az angolos kakukkal? - mordult fel Pettigrew, és előhúzta pálcáját.

A kakukk Pettigrew felé fordult.

- Nem kell megsértődni - vágta oda neki, aztán visszahúzódott a házába, és becsapta az ajtót, mielőtt Pettigrew egy szót is szólhatott volna.

Pettigrew csak amolyan tessék-lássék módon locsolta meg a kacsát, mivel nem igazán volt benne biztos, hogyan kell használni azt a fura csövet, gumilabdával a végén. Átkozott mugli konyha. James megfogadta, hogy egy kicsit korszerűsíti a helyet, amint ő és Lily belakják a házat, de teljesen lefoglalta a baba, Lily, meg a pofás kis élete, amit a semmi közepén berendezett maguknak. Pettigrew gyűlölte a vidéket. Világéletében Londonban lakott, és minden apró részét imádta. Viszonylag jómódban nőhetett fel. Nem voltak persze gazdagok, legalábbis Sirius családjához képest, de legalább volt egy normális varázslókonyhájuk. A sütőajtó nagyot csattant.

- Mi van, ellenáll a kacs? - szólt Remus a nappaliból.

- Bocs - felelte Pettigrew. - Kicsúszott a kezemből. Csupa zsír vagyok.

- Kicsit halkabban. Ha felébred a baba, pelust kell cserélni.

- Jól van, Remus.

A konyha közepén állva Pettigrew szinte felrobbant a méregtől. Mostanság sokszor

volt dühös, habár hogy miért, azt nem tudta volna megmondani. Remus, Sirius és James a legjobb barátai voltak, mégis, az esetek többségében inkább felképelte volna őket, mintsem velük nevesse. Persze sosem emelt rájuk kezét igazán, de ettől csak még rosszabb lett a helyzet. A saját hangjából csöpögő nyájas behízeltől felfordult a gyomra. *Pofa be, Remus, ordította volna legszívesebben. Nekem te ne parancsolgass! Mit tudsz te? Csak üldögélsz álszent, önelégült képpel. Ki a vérfarkas a szobában? Én? Nem, én éveket töltöttem azzal, hogy megtanuljam az animágit, és veled rohangászok, mikor átváltozol, hogy megóvjalak téged a világtól, és a világot tőled. Ez neked a hála? Ugráltatsz, mint egy gyépés házimanót?*

Pettigrew az ablakhoz lépett, és önnön tükörképén keresztül a hórihorgas fák mögött bujkáló holdra bámult. Nagyot sóhajtott, hogy lenyugtassa magát. Hát persze, hogy Remus nem így gondolta. Remus sokszor mutatta ki, milyen hálás. Hiszen legtöbbször mind jól bántak Pettigrew-val, nem igaz? Tükörképe lassan bólintott. De Pettigrew tudta az igazat. Senki sem mondta ki, de mindannyian tudták, hogy ő kilóg a csapatból. Ő sosem volt olyan magabiztos és független, mint a többiek. Próbált lépést tartani velük, úgy élni az életet, mint ők, szemben az árral, magasról ejtve a világra, és soha vissza nem nézve. De a szíve mélyén Pettigrew tudta, hogy ami bennük bátorság volt, benne csupán színlelés. James, Remus és Sirius hűségesekek voltak, ő viszont gyáva. És ennek a tudásnak a birtokában Pettigrew legnagyobb félelme az volt, hogy egy nap a többiek is annak látják majd, ami: egy ember formájú patkánynak, nem pedig fordítva.

Előző héten Sirius félrevonta Pettigrew-t. A nevetséges motorbiciklijé nyergében ült, és felajánlotta Pettigrew-nak, hogy elviszi egy körre, addig négy szemközt beszélhetnek. Pettigrew félt a motortól, és ebből fakadóan gyűlölte azt. Motyogott valamit arról, hogy haza kellene mennie, de Sirius csak nemtörődöm könnyedséggel legyintett egyet, mintha ezzel az egyetlen kézmozdulattal az egész világot megállásra bírhatná. Pettigrew gyomra összeszorult az irigységtől, mikor arra gondolt, hogy talán így is van.

- Úgy néz ki, Jamesnek és Lilynek szüksége lesz egy titokgazdára - mondta halkán Sirius, és végignézett az utcán. - Azon töprengtem, ki volna a legjobb erre a melóra, Féregfark. Arra gondoltam, téged javasoljak. Mit gondolsz?

Pettigrew tudta, hogy a legtöbb embernek hízelgő volna az ajánlat. Micsoda megtiszteltetés, hát nem? Ám Pettigrew egyáltalán nem érezte megtisztelve magát. Dühöt érzett és szégyent. Sirius nem azért akarja őt, mert ő a legmegbízhatóbb és a legtisztességesebb. Nevetséges. Sirius azért javasolja majd Féregfarkot, mert mindenki tudja róla, hogy ártalmatlan. A többiekben megvan az erő, az elszántság vagy a merészség, hogy elárulja a titkot, de Pettigrew-ban nincs. Egy patkány volt, ami, ha lecsupaszítjuk, nem más, mint egy nagy, kövér egér. Pettigrew-ból nem azért lenne jó titokgazda, mert ő volt a legjobb, hanem épp azért, mert gyenge volt, és félénk. Sosem árulná el a Potter családot abból az egyszerű okból kifolyólag, hogy nem lett volna hozzá mersze.

Előző héten telihold volt. Szokás szerint a négyes együtt változott át, és a hátsókerthen át a közeli erdőbe szaladtak: Remus, a Farkas; James, a Szarvas; Sirius, a Kutya; és leghátul, mint mindig, Pettigrew, a patkány. Mire beértek a fák közé, Féregfark még a szokottnál is jobban lemaradt. Talán a többiek futottak gyorsabban, nem érdekelte őket, hogy a patkány bírja-e a tempót, de az is lehet, hogy maga Féregfark tett le a hajszáról. Talán – habár ez volt az igazság, Féregfark ennek alig volt tudatában – egyszerűen csak azért maradt hátra, hogy lássa, a többiek vajon észreveszik-e a hiányát. Ha ez vezérelte, hát nagyot kellett csalódnia; néhány másodpercen belül a barátai csörtéje beleveszett az éjszaka zajaiba.

De Féregfark nem maradt teljesen egyedül. Valaki rátalált.

A konyhában állva, a saját tükörképére meredve Pettigrew alig tudta visszaidézni a történeteket. Gyakran előfordult, hogy a patkány alakban átélt élmények összezavarodtak, de ezt a konkrét emléket mintha szánt szándékkal ködösítették volna el, amolyan felemás emléktörléssel. A képek pimasz szúnyograjként kavarogtak a fejében, sosem nyugodtak. Volt ott pár férfi, talpig feketében, amint valami után kutatva vágta át az erdőt. Az egyikük felfedezte Féregfarkot, és felismerte az animágus formát, így a csapat a nyomába eredt. Féregfark megrémült; megölik, még hozzá patkány alakjában. De aztán az egyik alak bársonyos, lágy hangon beszélni kezdett hozzá. Patkányként Féregfarknak erősen koncentrálnia kellett, hogy felfogja a szavak jelentését,

de eleget megértett, hogy egyben biztos legyen: a férfi gonosz volt, talán az elképzelhető leggonoszabb fajta. És mégis, bármennyire is fáj, ez a férfi meglátott valami értékeset Féregfarkban.

- Nem becsülnek meg téged, igaz? - búgta a bársonyos hang. - Látom, érzem. A „barátaid” nem értékelik a benned rejlő lehetőségeket. Ó, de én annál inkább. Igen, látom benned azt, aki *igazán* vagy, barátom. Hasznát tudnám venni egy magadfajta varázslónak. Ha felkeresel, naggyá tehetlek. Kedves patkány-barátom, bizonyíthatod, hogy sokkal fontosabb vagy annál, mintsem a „barátaid” képelték volna. Erre vágysz, ugye? Igen... igen, erre bizony... mindennél jobban... *mindennél* jobban...

- Kínozd meg - javasolta egy másik alak. - Vedd rá, hogy mutassa meg most, ma éjszaka. Tudjuk, hogy valahol errefelé laknak.

- Oly szeles vagy - mosolygott a bársonyos hang. - Oly lelkes, Lucius, mégis oly tudatlan. Tanulj egy kis türelmet! Ez itt talán hasznosabb, mint hinnéd. Egyelőre csak figyelünk... és várunk.

A szavak az örületbe kergették Féregfarkot, mintha tú fúródott volna az agya közepébe. Rettegett, még mindig attól tartott, hogy megölik. De aztán az idegenek egyszer csak eltűntek, és csak örvénylő fekete füst maradt utánuk; felhagytak a kereséssel.

Pettigrew úgy vélte, tudja, kik voltak az alakok az erdőben. Azt is tudta, mit kerestek. De természetesen sosem kereste fel a bársonyos hang gazdáját. Soha. Minden ellenére Pettigrew sosem lett volna képes elárulni a barátait.

Másrésről viszont *Féregfark*...

Ebben a pillanatban kicsapódott a bejárati ajtó, fagyos levegő száguldott végig a kis házon, s vele együtt Lily hangja.

- Egyszerűen csak nem értik meg, James - mondta. - És talán igaza van veled kapcsolatban. Szörnyen gyanakvó vagy.

- Kit nem értenek meg? - nézett fel Remus, és becsukta a könyvét.

- Összefutottunk Pipogyusszal az Abszol út előtt. Majd elmesélem, ha Tapmancs is itt lesz. Mindenki arcát látni akarom, mikor elmondom, amit tőle hallottunk. Egyébként hol

van?

- Azt mondta, tesz egy kört a szomszédok kertjében – felelte Remus a szemét forgatva. – Nem igazán van oda az olvasásért. Kábé egy órával azután kezdett viszketni a talpa, hogy elmentetek, de valószínűleg bármelyik pillanatban itt lehet.

- Hogy áll a kacsám? – kérdezte Lily, és Pettigrew mellett besietett a konyhába.

- Kérdezd a kakukkot, ha biztosra akarsz menni – felelte a férfi. – De szerintem akár ehethénk is.

- O-ó – állt fel Remus. – Valaki tudja, hogy itthon vagytok.

- Biztos hallotta az ajtót – pillantott James a lépcsőre, mely felől hangos sírás hallatszott.

- Majd én felveszem – bukkant fel ismét Lily a konyhaajtóban.

- Dehogyan veszed – ugrott a lépcsőhöz James. – Úgyis pelenkát kell cserélni, az pedig papaidót jelent. Vedd ki a madarat a sütőből, aztán a tied lehet.

Remus elmosolyodott.

- Apák gyöngye.

- Ó, ha muglik lennénk, előbb ülne végig egy operát, mint hogy tisztába tegye a gyereket – emelte a plafonra tekintetét Lily, majd előhúzza pálcáját. – Hagridtól kaptunk egy olyan új, oktogátor alakú pelenkatisztítót, és a fiúk minden egyes alkalommal úgy nevetnek, mint valami eszement, mikor a pelus tisztán és melegen kiröppen a szájából.

- Jó mókának hangzik – jegyezte meg Pettigrew, és lehuppant a kanapéra.

- Segítsek? – kérdezte Remus a konyhaajtóból.

- Azt hiszem, még ki tudok lebegtetni egy kacsát a... ne, várj!

Ajtó csapódott, majd járólapon rohanó mancsok hangja hallatszott. Remus gyakorlott mozdulattal lépett el az ágyúgolyóként száguldó fekete test elől, amely végigcsörtetett a nappalin, majd felrohant az emeletre. Pár másodpercen belül csak az utána maradt hűvös szellő emlékeztetett rá, hogy egyáltalán ott járt.

- Sirius! – kiáltotta Lily dühösen. – Majdnem elejtettem miattad a... nézd meg, milyen mocskot hagytál a konyhapadlón!

- Majd én elintézem – szólt Remus elnyomva egy mosolyt. Előhúzza varázspálcáját, és

belépett a konyhába.

Pettigrew a szófán ülve hallgatta a ház zajait; Remus és Lily a konyhában beszélgettek, Sirius és James pedig az emeleten nevetgéltek. Úgy egy perc múlva a két férfi lebaktatott a lépcsőn. Sirius jött elől fekete nadrágban és egy szintén fekete pólóban, amelynek mellrészére hatalmas, fehér betűket a STYX feliratot nyomtatták, mögötte James lépkedett, karjában a babával.

- Apropó, ajándékok - mondta éppen Sirius. - Hagytam egy kis meglepít a szomszéd néni kertjében.

- Sirius! - harsant fel újra Lily hangja a konyhából.

- Most mi van? Csak egy kerti törpét! Persze nem igazit, hanem egy olyan szobrot. Azt hittem, szereti az olyanokat.

- Még egy ilyen húzás, és azt sem fogom hagyni, hogy egy váltás ruhát hagyj a házunkban - mondta Lily kissé megenyhülve.

- Pofás kis kerti törpe - súgta Sirius Jamesnek. - Az ellenszenves ipse kertjéből szereztem, az utca végén.

- Az úrfi tiszta és boldog - mondta James. Óvatosan átadta a babát Pettigrew-nak, aztán lerokadt az egyik fotelbe. Pettigrew félszegen tartotta karjában a gyereket, és megpróbált lemosolyogni rá. A baba fészkelődött egy kicsit a suta ölelésben, aztán beszívta ajkait, és apró markába fogta Pettigrew kisujját.

- Hát itt vagy - gügyögte Lily, aki a kezét törölgetve bukkant fel a konyhaajtóban. - Itt az én kis Harrym. Jól bántak veled a bácsikáid?

- Már amennyire egy ilyen jóképű, alvó legényke igényelte - mondta Remus. Csatlakozott Lilyhez, és most már ketten néztek le a Pettigrew karjában lévő csomagra. Pettigrew szégyenlős mosollyal pislogott rájuk.

- Mindenki azt mondja, hogy Lil szemét örökölte - jegyezte meg James a fiára mosolyogva -, de a tökéletes külső szintiszta Potter.

- Nem is tudom - ült le Sirius a kanapéra, Pettigrew mellé, és a baba fölé hajolt. - Túl csupasz. Valami hiányzik. Mondjuk egy anyajegy, vagy egy olyan tetkó, mint amilyen Sirius keresztapjának is van. Valami egyedi.

- Te csak hallgass! – Lily átvette a kicsit, és szeretetteljesen ringatni kezdte. – Tetőtől talpig tökéletes. Nem igaz? Hát hogyan lennél az. Én kis tökéletes Harrym. Nem vagy éhes? Hmm?

Harry boldogan felvisított, majd kinyújtózott anyja karjában. Túl fiatal volt még, hogy felfogja, de elégedett volt. Minden rendben volt a világban. Körülötte csupa megnyugtató arc és szerető hang. Világa, a kis ház meleg és csodálatos hely volt, és hamarosan a pocakja is tele lesz. Egy ilyen kisbabának az idő nem jelentett semmit, és ez így is volt jó. Csak a most számított, és a pillanat, amíg tartott, mielőtt megváltozott volna a világ, tökéletes volt. A kis Harry számára a pillanat akár örökké is tarthatott volna.

Amíg a kacska a tűzhelyen hűlt, a hagyomány szerint Remusra várva, hogy felkezdje, Lily megetette a fiát, és visszagondolt az estére. Igazán nehezebbre esett nem aggódni. Bármilyen nehéz is volt elképzelni, úgy tűnt, valóban vannak odakint olyanok, akik a Sötét Nagyúr vezetésével csak arra ácsingóznak, hogy ártsanak az ő tökéletes kisbabájának. A Rend segítségével kiábrándító bűbájt vontak a ház köré, de ez közel sem volt elegendő. Drasztikusabb lépéseket kell tenniük a védelmük érdekében, mielőtt nem késő, különben egy szemhunyaszt sem fog tudni aludni, míg vége nem lesz ennek az egésznek. James bármennyire is megvetette szegény Perselust, Lily a szíve mélyén örült, hogy ő vigyáz rájuk. Perselus boldogtalan, összezavarodott ember volt, és Lily nagyon sajnálta, ami köztük történt – vagy éppen nem történt –, de habozás nélkül megbízott benne. Nem számít, mibe keveredett, s az igazat megvallva Lily tudni sem akart az ügyeiről, azonban tudta, hogy Perselus sosem hagyná, hogy neki vagy a fiának bármi baja essen.

- Ha tényleg fontos vagyok neked – súgta neki a sikátorban, mikor James elment megkeresni a pálcáját –, akkor emlékezz erre.

Kinyitotta a fehér szatyrot, és egy kis pizsamát vett elő belőle. Perselus felé nyújtotta, mintha azt akarná, a férfi érintse meg. Az nem tette.

- Emlékezz rá, hogy számomra ez a legfontosabb a világon – folytatta, miközben a férfi arcát és fekete szemét fürkészte. – Gyűlölheted a döntéseket, amiket meghoztam,

de ne gyűlöld azt, amit én szeretek. Tegyéél meg minden tóled telhetót, hogy megvédd!
Nem tartozol nekem semmivel, de ha valaha is fontos voltam a számodra, törődj vele is.
Neki talán több szüksége lesz rá, mint nekem. Kérlek, Perselus!

Perselus nem felelt, de nem is kellett neki. Mikor James elindult feléjük, Lily visszadugta a pizsamát a táskába. Perselus kifürkészhetetlen szemekkel meredt rá. Nem volt tökéletes ember, de volt szíve, még ha gyűlölte is magát emiatt.

Perselus megteszi, amit tud. Kis vigasz, de egyelőre elég.

Harry baba sugárzóan boldog, elégedett mosolyt villantott az anyjára. Ez volt élete első karácsonya, és kívánni sem tudott volna jobbat.

Odakint némán és szépségesen havazni kezdett.

VÉGE